

Source : มติชน

Date : 30 พ.ค. 2559

Page : 9

No: 59247146

ฟ้องที่มูลคดีเกิด



คุณสมสวยมีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างดี บุคลิกดี คล่องแคล่วว่องไว ไปสมัครทำงานก็ได้งานดังที่ตั้งใจไว้ คือ เป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินของบริษัทสายการบินต่างประเทศแห่งหนึ่ง บินทั้งในประเทศและไปต่างประเทศ ในสัญญาจ้างข้อหนึ่งระบุว่า หากเกิดข้อพิพาทขึ้นต้องส่งฟ้องศาลในประเทศนั้น

ทำงานกันมาได้ราว 3 ปี บริษัทสายการบินต่างประเทศนั้นเลิกจ้างคุณสมสวย

คุณสมสวยนำความไปฟ้องศาลแรงงานกลางเรียกเงิน 5 ล้านบาทบาท

บริษัทยื่นคำให้การขอให้ยกฟ้อง โดยเฉพาะยกประเด็นขึ้นมีสัญญากันว่าหากมีข้อพิพาทต้องไปขึ้นศาลที่ประเทศของสายการบินเท่านั้น

ศาลแรงงานกลาง พิพากษายกฟ้อง

คุณสมสวยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า แม้ตามสัญญาจ้างตกลงเรื่องการใช้สิทธิทางศาลว่า หากเกิดข้อพิพาทขึ้นจะต้องฟ้องศาลในประเทศของสายการบิน แต่คดีนี้คุณสมสวยฟ้องขอให้บังคับบริษัทจ่ายเงินจำนวนต่างๆ อันเนื่องมาจากการที่บริษัทเลิกจ้างโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามสัญญาจ้างแรงงาน หรือตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 8(1) อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงาน



บริษัททำสัญญาจ้างคุณสมสวยที่สำนักงานบริษัท แม้จะให้คุณสมสวยไปทำงานบนเครื่องบินของบริษัทที่มีเส้นทางการบินทั้งในประเทศและต่างประเทศ ก็ย่อมถือได้ว่าสำนักงานของบริษัทอันเป็นสถานที่ทำสัญญาจ้างซึ่งเป็นต้นเหตุอันเป็นที่มาแห่งการโต้แย้งสิทธิ อันจะทำให้เกิดอำนาจฟ้องเป็นสถานที่ที่มูลคดีเกิดอีกแห่งหนึ่งด้วย

เมื่อสำนักงานของบริษัทตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร คุณสมสวยจึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ต่อศาลแรงงานกลางได้ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานฯ มาตรา 33 หากจำเป็นต้องนำคดีไปฟ้องยังศาลแห่งประเทศโน้นแต่เพียงแห่งเดียวเท่านั้นไม่

ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าคุณสมสวยไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ต่อศาลแรงงานกลางแล้วพิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย

**พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงาน
และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522**

มาตรา 8 ศาลแรงงานมีอำนาจพิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งในเรื่องต่อไปนี้

(1) คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามสัญญาจ้างแรงงานหรือตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง

มาตรา 33 คำฟ้องคดีแรงงานให้เสนอต่อศาลแรงงานที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลแรงงานนั้น ถ้าโจทก์มีความประสงค์จะยื่นคำฟ้องต่อศาลแรงงานที่โจทก์หรือจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลแรงงาน เมื่อโจทก์แสดงให้ศาลแรงงานเห็นว่าการพิจารณาคดีในศาลแรงงานนั้นๆ จะเป็นการสะดวก ศาลแรงงานจะอนุญาตให้โจทก์ยื่นคำฟ้องตามที่ขอขึ้นก็ได้

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ให้ถือว่าสถานที่ที่ลูกจ้างทำงานเป็นที่มูลคดีเกิดขึ้น

ไม่ว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาจะดำเนินไปแล้วเพียงใด ก่อนศาลแรงงานมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี คู่ความอาจร้องขอต่อศาลแรงงานที่โจทก์ได้ยื่นคำฟ้องไว้ ขอให้โอนคดีไปยังศาลแรงงานอื่นที่มีเขตอำนาจได้ แต่จะต้องยกเหตุผลและความจำเป็นขึ้นอ้างถึง เมื่อศาลแรงงานพิจารณาเห็นสมควรจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอนั้นก็ได้ แต่ห้ามมิให้ศาลแรงงานออกคำสั่งเช่นนั้น เว้นแต่ศาลแรงงานที่จะรับโอนคดีไปนั้นได้ยินยอมเสียก่อน ถ้าศาลแรงงานที่จะรับโอนคดีไม่ยินยอมก็ให้ศาลแรงงานที่จะโอนคดีนั้นส่งเรื่องให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางชี้ขาด คำชี้ขาดของอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางให้เป็นที่สุด

พิพากษายกคำพิพากษาของศาลแรงงานกลาง
ให้ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยในประเด็นที่ยังมิได้วินิจฉัย
แล้วพิพากษาไปตามรูปคดี
(เทียบคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13577/2557)